



А. Чеховъ.

На ловъ за ягнета.

Старата вълчица



Гладната вълчица се готви да върви на ловъ. Нейнитѣ три вълчета, собрани на купчини, се топлѣха едно о друго. Тя ги облиза и тръгна.

Месецъ мартъ се бѣше вече пресполовилъ, но студоветѣ не минаваха. Вълчицата бѣше слаба и страхлива, тя трепнѣше отъ най-малкия шумъ и постоянно се боеше, да не би нѣкой да посегне на нейнитѣ дечица. Тя бѣше вече остарѣла и обонянието ѝ бѣ ослабнало, та често смѣсваше лисичитѣ следи съ кучешки. — Отъ слабостъ, вълчицата вече не нападаше на телета и на голѣми овни, както по-преди, до конетѣ не доближаваше, а се хранѣше съ мърша. Прѣсно месо ѝ изпадаше много рѣдко, и то само пролетъ, когато застигаше зайци, или ягнета.

При зимната кжщурка. — На четири километра отъ нейното леговище, на желѣзния пѣтъ имаше зимна кжщурка. Тамъ живѣеше пазачътъ Игнатъ, седемдесетъ годишенъ старецъ, който постоянно кашлѣше и бърборѣше на себе си. Нощѣ той